

'L'art de la guerra', el millor manual d'autoajuda?

Jordi Palmer

Foto: Pixabay

Barcelona. Dilluns, 24 de juny de 2019

3 minuts

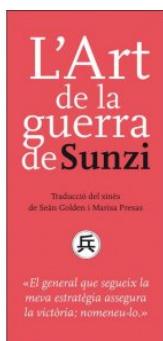
El
Nacional

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

L'obra ***L'art de la guerra*** de **Sunzi** —Sun Tzu en la transcripció antiga— està considerat com el **primer tractat d'estratègia militar**. Va ser escrit en algun moment del segle V a. de C. en una Xina recosida a base de guerres internes, uns conflictes que denoten la necessitat de produir un llibre com aquest. En ple segle XXI no ha perdut la seva vigència i ha esdevingut una mostra de la **cultura i filosofia xineses** de fa dos mil·lennis i mig i, alhora, un compendi de consells que, de fet, pot funcionar en l'actualitat com un **llibre d'autoajuda** molt més lògic i centrat que qualsevol dels centenars que emplen els segons quines llibreries.

De la mà de Publicacions de l'Abadia de Montserrat i en traducció al català de Séan Golden i Marisa Presas —actualitzada de la versió que en van fer el 2000—, arriba una nova edició d'un llibre que els traductors defineixen com "un tractat de ciència política i econòmica", a més d'un "compendi d'estratègia militar". Per això, en l'extensa introducció, els autors-traductors recorden que mentre *De la guerra* de Carl von Clausewitz, "el tractat d'estratègia militar occidental per excel·lència" destaca principalment "la previsió i el domini de la logística", l'obra de Sunzi emfatitza la "flexibilitat de resposta a les circumstàncies capaç de neutralitzar els avantatges logístics de l'enemic".

'L'Art de la guerra' de Sunzi
(Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2019)

Estàtua de Sunzi a Tottori (Japó) / Wikipèdia

I l'exemple clàssic és la comparació entre dos jocs d'estratègia clàssics, d'una banda els escacs, on cada peça té una funció determinada, i de l'altra el *weiqi* oriental, potser més conegut pel seu nom japonès, *go*, on l'objectiu del joc no és matar el rei sinó ocupar el màxim de territori amb un seguit de peces —blanques i negres— que tenen totes la mateixa funció.

De fet, en les diferències filosòfiques dels jocs rau en certa manera l'ensenyament del xinès, i de la seva comprensió s'entén que dos militars orientals, el també xinès **Mao Zedong** i el vietnamita **Ho Chi Minh** en fessin ús durant les seves experiències militars, coronades amb l'èxit. També cal destacar que *L'art de la guerra* "constitueix la font de la filosofia econòmica japonesa".

De tot plegat se n'estreuen lliçons que no només són vàlides per fer la guerra, sinó també per desenvolupar-se en el món actual, tant des del punt de vista filosòfic com en el pràctic, amb aplicacions clares sobre la política, l'economia o, simplement, en el dia a dia.

Els tretze capítols

Però, en tot cas, què explica *L'art de la guerra* en els seus tretze capítols?

Bàsicament, es tracta d'un seguit de consells pràctics que cal dur a terme en el camp de batalla, però sobretot en la fase prèvia, on la preparació logística i l'observació del terreny ho és tot. Sunzi, a més, és prou murri com per admetre que en la guerra no hi ha cap noblesa sinó únicament la necessitat d'aconseguir uns objectius: "Per a fer la guerra s'ha de seguir el camí de l'engany. Per això,

quan sigueu capaços fingiu incapacitat; quan sigueu actius fingiu inactivitat. Quan sigueu a prop feu creure que sou lluny; quan sigueu lluny feu creure que sou a prop. Oferiu esquers a l'enemic: fingiu desordre i copegeu-lo. Quan l'enemic és prest disposeu-vos a refusar el seu atac; quan és més fort, eviteu-lo. Si el general adversari és colèric, irriteu-lo; fingiu humilitat per tal d'estimular la seva supèrbia. Quan l'enemic descansa, canseu-lo; quan està unit, dividiu-lo. Copegeu-lo quan estigui desprevingut; actueu quan no ho esperi. Aquestes són les claus de la victòria de l'estateg".

Altres lliçons són més del terreny polític que el militar: "Aconseguir cent victòries en cent batalles no és l'ideal suprem. L'ideal suprem és vèncer l'enemic sense batalla", advertint que "la millor política és desbaratar l'estratègia de l'enemic; la segona és trencar les seves aliances; la tercera és atacar el seu exèrcit; la pitjor política de totes és assetjar les seves viles fortificades".

L'obra, que de fet és força breu i per tant sintètica, segueix donant consells, molts dels quals es poden aplicar avui en dia en l'àmbit social, polític, econòmic i laboral. Al capdavall, fer la guerra, encara que sigui a la petita escala quotidiana, no és gaire diferent a moltes de les situacions que ens podem trobar en el dia a dia.

Potser és que Sunzi ja ho sabia.

Imatge superior: El tradicional joc del 'wieiqi' o 'go' recull la mateixa filosofia que emana de 'L'art de la guerra' / Pixabay

El
Nacional

